

Дивлячись на малюнки, учні можуть придумати власні казкові історії про вивчені букви. Так у процесі складання казок молодші школярі вчаться передавати емоційні образи, створені уявою не лише за допомогою слів, а й за допомогою малюнків [2].

Основні висновки. Наявність елементу казковості в змісті навчального матеріалу і в прийомах його подання сприяє формуванню в учнів інтересу до української мови та читання, розвиває дитячу допитливість. Захоплені казкою молодші школярі легко засвоюють програмовий матеріал, здобувають нові знання, уміння і навички, а освітній процес стає цікавим; у дітей створюється робочий настрій, долаються численні труднощі, знімається втома, напруга і підтримується увага протягом заняття.

ЛІТЕРАТУРА

1. Бишляга О., Саричева А. Лінгвістична казка як засіб вивчення мовного матеріалу, розвитку творчої уяви учнів. *Таврійський вісник освіти*. 2012. №2. С.192–202.
2. Використання казкових матеріалів на уроках в початкових класах URL: <https://vseosvita.ua/library/kursova-robota-vikoristanna-kazkovih-materialiv-na-urokah-v-pocatkovih-klasah-53697.html> (дата звернення: 02.03.2019).
3. Сухомлинський В.О. Серце віддаю дітям. Київ: Радянська школа, 1988. С.272.

Анна Коваленко,
студентка 1 курсу ОС «магістр»
факультету психолого-педагогічної освіти та мистецтв
Наук. керівник: **А.М. Крамаренко,**
д-р пед.н., проф. (БДПУ)

ПРЕДМЕТНА ПРИРОДОЗНАВЧА КОМПЕТЕНТНІСТЬ ЯК ОСОБИСТІСНЕ УТВОРЕННЯ МОЛОДШОГО ШКОЛЯРА

Серед предметних компетентностей природознавча є основоположною, якою має оволодіти молодший школяр в результаті вивчення природознавства. Для нашого дослідження найбільш доцільним є тлумачення предметної природознавчої компетентності у Державному стандарті початкової освіти, яке визначається як «особистісне утворення, що характеризує здатність учня розв'язувати доступні соціально і особистісно значущі практичні та пізнавальні проблемні задачі, пов'язані з реальними об'єктами природи у сфері відносин «людина – природа» [1, с. 2].

У працях сучасних педагогів означені численні підходи до визначення сутності поняття «предметна природознавча компетентність» і методики її формування у молодших школярів. Зокрема, означена проблема знаходить своє відображення у дослідженнях І. Андрусенко, Н. Борисенко, І. Жаркової та ін. Природознавча компетентність учня являє собою поєднання природничих уявлень, знань, умінь і навичок, ставлень, оцінних суджень та досвіду діяльності [2].

У процесі формування предметної компетентності учня важливо

застосовувати методику реалізації нового змісту, що має базуватися на сучасних загальнометодологічних принципах особистісно орієнтованого, компетентнісного, технологічного навчання й полягає у завданні вчителя навчити учня вчитися та оперативно застосовувати набуті знання [2, с. 32]. Ми погоджуємося з думкою О. Савченко, яка зазначає, що роль учителя змінюється, він має відігравати скеровуючу функцію, а під час методичної розробки уроку, крім навчальної, виховної, розвивальної функцій навчання, особливу увагу надавати мотиваційній та самоосвітній. Під час навчання доцільно формувати в кожного учня уміння використовувати не лише шкільний підручник як орієнтир основних знань, але й інші джерела та сучасні інформаційні засоби [3, с. 3].

Мета природничої освіти у Новій українській школі полягає у формуванні в учнів за допомогою навчальних засобів системи природничих знань та спроможності використовувати ці знання у практичній діяльності, створенні уявлення про природничо-наукову картину світу, формуванні екологічного мислення й поведінки учня.

Досягнення зазначеної мети конкретизується виконанням наступних завдань: «виховання соціально активної особистості; формування природничо-наукової картини світу; розвиток розумових здібностей, емоційно-вольової сфери, пізнавальної активності та самостійності; забезпечення єдності інтелектуального та емоційного сприйняття природи з практичною природоохоронною діяльністю; засвоєння традицій українського народу у відносинах людини з природою; оволодіння доступними способами пізнання предметів і явищ природи та суспільства» [2, с. 4-5].

Формування природознавчої компетентності молодшого школяра потребує оновлення навчально-методичного забезпечення освітнього процесу підготовки майбутнього вчителя початкової школи, а саме створення нових підручників, посібників, дидактичних матеріалів, засобів навчання. Формування предметної природознавчої компетентності у молодшого школяра здійснюється на основі використання краснавчального матеріалу, сучасних освітніх технологій (розвивальне навчання, проблемний підхід, групове навчання, проектні технології, використання комп'ютерних технологій), проведення дослідів і експериментів, фенологічних спостережень, екскурсій, і саме до таких видів практичної діяльності необхідно готувати майбутнього вчителя початкової школи.

Таким чином, аналіз літературних джерел засвідчив, що з метою формування у молодших школярів предметної природознавчої компетентності вчителю необхідно забезпечувати реалізацію всіх змістових ліній предмета, а під час конструювання освітнього процесу з природознавства в початкових класах слід спрямовувати навчальну діяльність молодших школярів на розвиток спостережливості, дослідницьких умінь, практичних навичок, формування екологічної культури і свідомості, активно залучати учнів до самоосвіти і саморозвитку, використовувати можливості позакласної та позаурочної роботи для формування в учнів цілісної природничої картини світу.

ЛІТЕРАТУРА

1. Державний стандарт початкової освіти: Постанова Кабінету

Міністрів України від 21.02.2018 №87. URL: <https://www.kmu.gov.ua/ua/npras/pro-zatverdzhennya-derzhavnogo-standartu-rochatkovoyi-osviti> (дата звернення: 21.04.2018).

4. Крамаренко А. Реалізація гуманістично орієнтованого підходу у викладанні курсу «Я у світі» / А. Крамаренко // Учитель початкової школи. – 2017. – №8. – С. 32-35.

5. Савченко О. Я. Удосконалення професійної підготовки майбутніх вчителів початкових класів / О. Я. Савченко // Початкова школа. – 2001. – № 7. – С. 3-6.

Юлія Морозова,
студентка 2 курсу
факультету психолого-педагогічної освіти та мистецтв
Наук. керівник: **Л. В. Чемоніна,**
канд. пед. н., доцент (БДПУ)

ФОРМУВАННЯ КОМУНІКАТИВНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ МОЛОДШИХ ШКОЛЯРІВ: ТЕХНОЛОГІЧНИЙ АСПЕКТ

Актуальність. Засвоєння рідної мови являє собою безперервний процес, що починається з перших років і триває упродовж усього життя особистості. Разом із тим на кожному етапі розвитку людського суспільства вимоги до рівня володіння комунікативною компетентністю зазнають певних змін, що змушує і вчених-методистів, і вчителів-практиків шукати нові стратегії мовної освіти.

Не стало виключенням й наше сьогодення. Так, згідно з ключовою реформою Міністерства освіти і науки України «Нова українська школа» першою ключовою компетентністю учня названо *спілкування державною (і рідною у разі відмінності) мовами*. Отже, нове покоління здобувачів освіти має оволодіти вміннями усно і письмово висловлювати й тлумачити поняття, думки, почуття, факти та погляди (через слухання, говоріння, читання, письмо, застосування мультимедійних засобів), набути здатності реагувати мовними засобами на повний спектр соціальних і культурних явищ – у навчанні, вдома, у вільний час, а також усвідомити роль ефективного спілкування [3].

Формуванню зазначеної вище компетентності сприяють традиційні й нові аспекти вивчення української мови.

Ступінь досліджуваності проблеми. Сучасні аспекти вивчення мови висвітлені у науковому доробку вітчизняних і зарубіжних дослідників (М. Баранов, М. Вашуленко, Л. Варзацька, О. Горошкіна, М. Пентилук та ін.). У більшості праць детально проаналізовано сутність лінгвістичного, педагогічного, психологічного, морального, естетичного, українознавчого, культурологічного та діяльнісно-орієнтованого аспектів [2; 4]. Проте технологічний аспект вивчення української мови несправедливо залишився поза увагою дослідників.

Мета і методи дослідження. Мета дослідження – визначити роль технологічного аспекту у формуванні комунікативної компетентності учнів початкової школи. Для одержання об'єктивних даних з проблеми